

Diumenge, 12 de setembre de 2004

Bernat Joan

Educació: de què serveix la llei?

Que els que no estam gaire d'acord amb l'ordre establert imperant ens interroguem sobre la validesa d'unes determinades lleis, probablement es pugui entendre. Que pensem que tota una sèrie de lleis injustes s'han de canviar tampoc no sembla que hagi de presentar cap tipus de problema. Que seguiguem uns mecanismes democràtics per intentar canviar-les (intentar tenir accés a les institucions on es poden canviar, procurar modificar l'opinió pública majoritària, fer pedagogia...) també entra dins una lògica.

Allò que ja no sembla tan normal és que, des d'una determinada administració, es plantegi la inclusió de tota una sèrie de canvis, sense tenir en compte per res l'entorn legal de tot plegat. L'administració ha de respondre a allò que fa, d'acord amb les lleis vigents. Algú que administra la cosa pública no ho pot fer al marge d'allò que el poder legislatiu disposa. En qualsevol cas, si vol treure's de la mànega aspectes que es distingeixen d'allò que marca la llei, ha de començar per modificar les esmentades disposicions legals.

Em ve tota aquesta tirallonga reflexiva al cap a propòsit de la planificació de la Conselleria d'Educació d'un pretés programa pilot que pretén, ni més ni manco, que fer una doble alfabetització en català i en espanyol amb l'alumnat tot junt dins una aula i amb, encara més estratosfèric, dos professors dins cada aula: un que impartirà la seua tasca docent en una llengua i l'altre en l'altra. Segons sembla, des de la Conselleria de Cultura no es considera que això pugui representar cap tipus de problema. En qualsevol cas, serà la primera experiència de separació de moment només és pilot de separació d'alumnat en dues línies diferents sense separar-los físicament. El concepte d'apartheid sense separació física encara no estava inventat, però ja el tenim a la vora.

Deixant de banda la qüestió de l'aberració pedagògica, ens podem limitar a considerar la qüestió des d'un punt de vista estrictament legal. La nostra legislació preveu la coeducació en tots els sentits, inclòs aquells aspectes que fan referència a la diversitat lingüística i cultural. Així mateix, la nostra legislació vigent estableix que tots els infants, sigui quina sigui la seua llengua habitual a l'àmbit familiar o privat, han d'acabar la seua escolarització obligatòria dominant tant oralment com per escrit les dues llengües oficials de la nostra comunitat pretesament autònoma. I, encara més, la legislació vigent preveu via decret de mínims- que a tots els centres i per a tot l'alumnat, com a mínim el cinquanta per cent de l'activitat educativa ha de ser en llengua catalana.

Com podem observar, el projecte pilot, al qual s'han prestat un parell de centres d'ensenyament a Eivissa i tota una pila a Mallorca, es passa pels folres els aspectes fonamentals de la legislació entorn de llengua i educació a les illes Balears. No respecta, en realitat, la coeducació. És perfectament possible de fer

dues línies ocupant el mateix espai, però això no garanteix ni la convivència ni la integració entre tots els que comparteixin l'aula. Posant un símil domèstic: hi ha persones que viuen a la mateixa casa, sota el mateix sostre, però no viuen juntes.

En segon lloc, pulveritza la possibilitat que els estudiants acabin dominant igualment les dues llengües oficials de la comunitat autònoma: perquè, de manera general, els alumnes dominin igual les dues llengües, l'ensenyament s'ha de fer íntegrament en llengua catalana. I encara que hi valgui!

I es carrega directament el Decret de Mínims promulgat quan en Joan Flaquer encara no havia bescanviat l'Educació pel Turisme. Si un nen és alfabetitzat directament en castellà i no domina cap altra llengua, no tindrà per enlloc el cinquanta per cent de res en llengua catalana.

Per tant, i per acabar, no demanarem al Pp que faci una política educativa d'acord amb les necessitats de les illes Balears (seria il·lús), ni que tiri endavant un model educatiu propi per a les nostres illes (aquest bell ideal ens queda en les nebuloses de l'època de l'amo en Biel), ni tan sols que millori les coses que s'han anat construint amb molt esforç i suor. No, no volem tant. Avui ens acontentaríem si els governants del Pp estiguessin disposats a complir les lleis que ells mateixos varen promulgar.
